

German

Angelita Escol Nos

Tothom que estima les Coves no pot passar sense ser crític amb tot allò que ens ateny, voldríem millorar-ho i ser espill per als altres. Però, com totes les coses, no som totalment bons ni totalment dolents. Tenim qualitats que ressaltem quan ens definim i defectes que ens dolen, sobretot, si ens els diuen els altres.

Ja és clàssic sentir dir que les Coves és un poble de febles conviccions religioses. Així està catalogat tant per propis com forans, per contra els pobles veïns se senten més inclinats a demostrar de manera evident aquest tipus de sentiments, la qual cosa no demostra que siguem més bones persones o menys. Hi ha de tot com en "botica".

És possible que hi haja part de raó en aquesta afirmació, que s'assisteix poc als actes del culte, que tenim perea de moure'ns de casa i qualsevol excusa és bona per no anar. No podem jutjar pels fets i posar el cuny tant a la lleugera a tot un poble, unes altres qualitats tindrem.

N'estem convençuts que de manera íntima es tenen sentiments religiosos, encara que no els manifestem setmanalment assistint als actes de culte.

Són diversos els punts que ens fan pensar que així és. Si mirem la part material, veurem la cura que es dispensa a tots els llocs de devoció covarxins i la bona resposta econòmica que s'ha donat sempre que s'ha demanat per restaurar algun objecte o edifici pietós.

Es pot deduir que en el comportament extern és reflecteix la convicció íntima de cada persona, que tots tenim un raonament on portem aquella devoció que ens alimenta l'esperança, fa més lleugeres les penes i també són un bon recolzament en els moments de dificultats.

Si ens posem a analitzar quina és la devoció que majoritàriament aglutina la pitat dels covarxins, és sens dubte el Sant Crist del Calvari.

Podem dir que no és una creença de grans manifestacions externes, de plors, de colps al pit, més bé és callada, íntima, transmesa de pares a fills, viscuda al si de la família, com solen ser tots els millors esdeve-

Divendres Sant: el sepulcre sortint de la Capella.

niments.

Referent a com vivim aquesta devoció, es poden relatar algunes accions que ho demostren bé. Mirem-ho!

Molts quan tenen un problema de qualsevol etiologia –qui no en té– dirigeixen els pensaments al Sant Crist del Calvari, demanant i esperant la seua protecció i ajut a les pròpies penes.

Aquestes persones demanen, de manera privada, la intercessió o manifesten el seu agraïment si la petició s'ha resolt satisfactòriament, de moltes formes: encenent llums, encomanant misses, donant almoines, amb rams de flors –alguns s'encomanen des de França– i plantes, dedicant part del seu temps al manteniment i neteja de tot el recinte,

fent de sacristanes, altres regalen peces de culte o si cal recórrer als tallers per subsanar avaries, sol passar que o bé no cobren o bé rebaixen el preu en agraïment al Crist, etc.

Aplegats a aquest punt cal recordar el grup de dotze homes que, desinteressadament, tots els Divendres Sant, vestits de blanc, any rere any carreguen als seus muscles el sepulcre – i mira que pesa! – el trauen en processó, la més silenciosa i concorreguda de l'any, pels carrers del poble durant una hora o més. Acaben rendits, però satisfets, és més se senten privilegiats de gaudir de bona salut per poder complir el compromís un any més. Alguns manifesten que si aplegués un Divendres Sant i no disposaren de una vesta se sentirien molt malament, seria com si els faltés alguna cosa important.

Tot açò demostra clarament que les Coves no és un poble tant indiferent, que també sentim. Entre altres coses, devoció. Aleshores acceptant que el Sant Crist del Calvari representa el nucli que cohesiona el fervor dels covarxins i covarxines des de fa gairebé 240 anys podem pensar que es mereix, per la nostra part el reconeixement de manera pública i notòria.

Així, aplegada la seua festa anyal, amb l'objectiu de perpetuar i aprofundir aquesta pietat, els majorals es disposen a dur a terme un programa d'actes al qual estan tots convidats.